

သုမသာ
လ

မောက်တစ်ကောင်

ပြစ်သွားတယ်

ဆိုပါဦး

မင်း
ခိုက်
စိုးစန်

(၁)

ပင်လယ်ပြင်သည် ညီမလေး သေးသေးကွေးကွေးလေးတစ်ယောက်
လို ချစ်စရာကောင်းနေလေသည်။ ။ ပါးချိုင့်တွေ ခွက်ဝင်သွားအောင်
ပြုံးပြနေပုံမျိုးနှင့် တူသည့် လှိုင်းများကို ငှက်ခါး ငေးကြည့်နေမိသည်။ ။

ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ လှမ်းမေးလိုက်သော ရေမြင်း၏ စကားသံကို
ကြားရ၏။

"ဟေ့ကောင် ငှက်ခါး... ၁၈၈၅ ဟာ သီပေါမင်း ဘာဖြစ်တယ် ဆို
လားပဲ။ အဲဒါ... မင်း သိလား"

"၁၈၈၅... ဟုတ်လား။ အင်း... သီပေါမင်းရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မှာ ပေါ့။ ဘာလုပ်မလို့ လဲ... မင်းက ဖုန်းဆက်ကြည့်ချင်လို့ လား"

ရေမြင်းက ခေါင်းကိုကုတ်သည်။ ။

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဟိုနေ့က ဘူးသီးကြော်စားတော့ အကြော်ထုပ်
ထားတဲ့ စာရွက်မှာ မသဲမကွဲတွေ့လိုက်လို့ မေးကြည့်တာပေါ့"

"အောင်မာ... ဟေ့ကောင်... မင်းက အကြော်တွေ ဘာတွေ ဝယ်စားနိုင်
နေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား။ ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရလဲ။ အယုတ်တမာကော
င်။ မင်းမှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံကို ငါတို့ မသိအောင် ဝှက်ထားတယ်ပေါ့။ ပြစ်မိ
...။ ဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ"

ငှက်ခါးက ဆတ်ခနဲထပြီး ရေမြင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ။ ရေမြ

င်းက လှေနှံရုံကို ကော်ပတ်စားနေရာမှ အလန့်တကြား နောက်သို့ဆုတ်သွားရင်း...

"ဟာ... ပိုက်ဆံ မရှိပါဘူးကွာ။ အကြော်ဆိုင်က အလကားပေးလိုက်တာပါ။ တကယ်ပြောတာ... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူး"

ရေမြင်းက လက်ထဲမှ ကော်ပတ်စက္ကူကြမ်းကို လွှတ်ချပြီး စုတ်ပြတ်သတ်နေသော သူ့အင်္ကျီအိတ်၊ ဘောင်းဘီအိတ်များကို အကုန်လှန်လှောပြနေသည် ။

ငှက်ခါးက မျက်မှောင်ကျုံ့ထားသည် ကို ဖြေလျော့လိုက်ရင်း လေသံချိုချိုလေးဖြင့်...

"တကယ်မရှိဘူးလား...။ အရက်တစ်လုံးဖိုးတောင် မရှိတော့ဘူးလား သူငယ်ချင်းရာ..."

"တကယ်ပြောတာကွ ငှက်ခါးရ။ ရှိရင် ငါ ဒီလိုနေမလား... ဟူး..."

ငှက်ခါး၏ မျက်နှာက ပြန်ရှုံ့မဲ့သွား၏။ ထို့နောက်... ဆဲရေးလိုက်ပြီး..

"ဒီလိုဆိုလည်း မင်းရဲ့ ဟောဒီအသုံးမကျတဲ့ လှေကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ကွာ"

ငှက်ခါးက ရေမြင်းဆောက်နေသော လှေကြီးကို မေးငေါ့ပြပြီး စိတ်ထဲက ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် ပြောလိုက်သည် ။ ရေမြင်းက...

"ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ငါ့လှေက ပြီးလည်း ပြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူး ..."

တကယ်ဆိုလျှင် ရေမြင်းသည် ထိုလှေကို သူ့တစ်သက်တာလုံး ဆော

ကံလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ပြော၍ ရသည် ။ တစ်နေ့ကုန် သူလှေအနီးတွင် တကုပ်ကုပ်လုပ်ရင်း အချိန်ကုန်သည် ။ ညအိပ်တော့လည်း လှေကို ဒေါက်တင်ထားသည့် ကျင်းထဲမှာ ပင် အိပ်၏။

နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သူလှေကို ဟိုဟာနည်းနည်း၊ ဒီဟာနည်းနည်း လုပ်ရင်း အချိန်ကုန်သည် ။ သို့သော် နှစ်တွေ မည်မျှမည်မျှ ကြာသွားကြာသွား သူလှေက ပြီးစီးသည် ဟူ၍ မရှိ။

လှေကလွဲလို့ ရေမြင်းမှာ တခြားလုပ်စရာလည်း ဘာမှ မရှိ။ သူဆောက်နေသည့် လှေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အပြီးမသတ်။ ရေမြင်းသည် သူနောက်ဆုံးသေမည့် နေ့အထိ သူလှေကို ဆောက်လက်စတန်းလန်း ထားသွားမည့် ပုံပေါ်သည် ။ ငှက်ခါးက စိတ်တိုတိုဖြင့်...

"မင်းရဲ့ သောက်လှေက ဘယ်ပြီးမလဲကွ။ မင်း သောက်လုပ်လုပ်နေပုံက သောက်သုံးမှ မကျဘဲ။ အဲဒီတော့... သောက်ပိုက်ဆံကလည်း မရဘူးပေါ့။ နောက်ပြီး... အချိန်တန်ရင် ငါ့ဆီက သောက်အရက်ကို ကပ်သောက်ဦးမယ် မဟုတ်လား"

ရေမြင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ငုံ့ခံနေ၏။ သူ၏ လက်ဖဝါးများကိုမူ အချင်းချင်း ဂနာမငြိမ်စွာ ပွတ်သပ်နေသည် ။ ယင်းမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လာတိုင်း လုပ်လေ့ရှိသော သူ့အကျင့်ဖြစ်သည် ။

ငှက်ခါးက တဗျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုနေပြီးနောက် ဆူပူရသည်ကို အကြီးအကျယ် ကျေနပ်အားရသွားဟန်ဖြင့် သောင်ပြင်တွင် ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်သည် ။ သူ၏ ရှည်လျားကြမ်းတမ်းသော ဆံပင်များမှာ ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသောလေကြောင့် တဟူးဟူး လွင့်နေကြ၏။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ငှက်ခါးကိုယ်တိုင်လည်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်

ပ်သူ မဟုတ်ချေ။ (သူက "လေကိုရှုရှိုက်ဖို့ အတွက် သက်သက်သာလျှင် အသက်ရှင်နေထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည် " ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။)

သို့သော် ငှက်ခါးကို မွေးစားသည့် အဒေါ်မုဆိုးမကြီး သေဆုံးသွားသည့် အခါ သူ့အတွက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အနီးတွင် တဲအိမ်အစုတ်ကလေး တစ်လုံးကို အမွေအဖြစ် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ငါးဖမ်းစက် လှေများ ဖြင့် ထွက်ကြသော တံငါသည် တို့ က ထိုတဲစုတ်ကလေးကို အခကြေးငွေ နည်းနည်းပါးပါးပေး၍ ငှားရမ်းတတ်ကြခြင်းကြောင့် သာ သူ့အတွက် တစ်နေ့လျှင် ထမင်းတစ်နပ်စာခန့် အဆင်ပြေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ငှက်ခါးကမူ သူတဲကို ငှားရမ်းတတ်သော တံငါသည် များကို "လူပျက်တွေ" ဟု အမြဲ ခေါ်ဝေါ်ရည်ညွှန်းလေ့ရှိ၏။

"ဟို... လူပျက်တွေကလည်း ငါ့တဲကို သိပ်မငှားချင်ကြတော့ဘူးကွ ရေမြင်းရ... သိလား။ ငါက တဲခေါင်မိုးကို အသစ်မမိုးပေးလို့ တဲ့။ တဲက မိုးရွာရင် အမြဲမိုးယိုနေတော့ သူတို့ နေလို့ မရဘူးဆိုပဲ။ ငါ့လခွေး... မိုးရွာတာပဲ မိုးမယိုလို့ စိန်တွေ၊ ပတ္တမြားတွေ ယိုရဦးမှာ လား။ တောက်... ..တော်တော်အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ လူပျက်တွေ"

ရေမြင်းက "ဟုတ်တာပေါ့" ဟု သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်ရင်း သူ့လက်သည်းများကို အပဲ့ပဲ့ အရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်အောင် သွားဖြင့်ကိုက်နေ၏။ သူ၏ ကြောင်စိစိနိုင်သော မျက်လုံးသေးသေးလေးများကမူ "ငှက်ခါး စိတ်ဆိုးနေသေးသလား" ဟု စူးစမ်းအကဲခတ်နေကြလေသည်။

ထို့နောက် ရေမြင်းက...

"အင်း... အခုနေ မိုးပေါ်က စိန်တွေ ရွာချလိုက်ရင် ကောင်းမှာ နော်..."

"မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ငှက်ခါးက သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှ ငှက်စိစိ ပါးသိုင်းမွေးများကို လက်ဖြင့် စမ်းနေရာမှ လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။ ရေမြင်းက...

"ဟ... ရွာချလာတဲ့ စိန်တွေကို လိုက်ကောက်ပြီး ပြန်ရောင်းမှာ ပေါ့။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းကော၊ ငါကော ဟို... နလပိန်းတုံးနှစ်ကောင်ကော သူဌေးဖြစ်ပြီပေါ့ကွ"

ငှက်ခါးက စိတ်ဝင်စားပုံမပြဘဲ ထို့ခနဲ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးလိုက်ပြီး...

"တုံးလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးကွာ...။ ကောင်းကင်ပေါ်ကနေ စိန်တွေ ရွာချပြီဆိုတာနဲ့ လူတိုင်း ဝိုင်းပြီးကောက်ကြမှာပဲ။ အဲဒီအခါကျရင် စိန်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိပါဦးမလား။ လမ်းဘေးက ကျောက်ခဲလို ပေါသွားမှာပဲ ဥစ္စာ"

ရေမြင်းက သူ့စကားကို ကန့်ကွက်ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဘာပြောရမည်မှန်း မသိတော့ဘဲ ကြောင်စီစီမျက်လုံးကလေးများကိုသာ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း နားထောင်နေ၏။ ငှက်ခါးက ဆက်၍ ...

"ငါကတော့ ရွာချင်းရွာရင် အရက်မိုးပဲ ရွာစေချင်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် စဉ်းအိုးကြီးကြီးတစ်လုံးရှာပြီး ရွာချသမျှ အရက်တွေကို ခံထားမှာ။ ပြီးမှ ... တဝကြီး သောက်ပစ်လိုက်မယ်"

"အဲဒီအခါကျရင် ငါ့ကိုလည်း နည်းနည်းတိုက်နော်... ငှက်ခါး"

ရေမြင်းက မဝံ့မရဲလေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ငှက်ခါးက...

"အေး... တိုက်မယ်။ မင်းကိုကော တောက်တဲ့ နဲ့ ကြက်ဖကြီးကို

ကော သုံးယောက်စလုံးကို နည်းနည်းစီ တိုက်မယ်"

"နည်းနည်းစီတော့ မလုပ်နဲ့ လေကွာ...။ ညီတူမျှတူပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက်က မရှိအတူ ရှိအတူ ဝေဝေမျှမျှ ဖြစ်သင့်တယ် မဟုတ်လား"

စိတ်ကူးယဉ် စကြာဝဠာထဲတွင် ပျံသန်းနေသော ငှက်ခါး၏ စေတနာကောင်းကလေးသည် ရေမြင်း၏ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သော တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဖြုန်းခနဲ ပြိုကွဲပျောက်ပျက်သွားလေသည်။ ။

"ဟင်... အသုံးမကျတဲ့ မြည်းပိန်။ မျောက်နဲ့ လဒ် စပ်ကျထားတဲ့ အကောင်၊ ဒါ... ငါ့စိတ်ကူးလား၊ မင်းတို့ စိတ်ကူးလား... ဟင်... ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းတို့ ရဲ့ အာလူးပုပ်နဲ့ တူတဲ့ ဦးနှောက်က ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ထွက်လို့ လား"

ငှက်ခါးက ပါးစပ်မှ အယုတ္တ အနတ္တစုံအောင် ရေရွတ်ဆဲဆိုရင်း သောင်ပြင်ပေါ်ထိုင်နေရာမှ ကုန်းထလာသည် ။ ရေမြင်းကတော့ ငှက်ခါး ရိုက်လားနှက်လားလုပ်လာလျှင် ထွက်ပြေးနိုင်ရန် ဖွာလန်ကြဲနေသော ဘောင်းဘီအောက်နားစကို လိပ်တင်ပြီး အသင့်ပြင်နေ၏။

ထိုစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်က သူတို့ ၏ နာမည်ကို အော်ခေါ်ရင်း သောင်ပြင်တစ်လျှောက် မောကြီးပန်းကြီး ပြေးလာနေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ရေမြင်းက ပြေးလာနေသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း စိုးရိမ်သံဖြင့်..

"ဟာ... ဟိုမှာ တောက်တဲ့ ကွ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူး..."

ငှက်ခါးက ရေမြင်း၏ မျက်နှာကိုပေါက်ရန် သဲစိုစိုများကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကျုံး၍ ခပ်ယူနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။

တောက်တဲ့ က ပြေးလာရာမှ အရှိန်လျှော့ချလိုက်ရင်း...

"ဟေ့ကောင်တွေ... ကြက်ဖကြီး အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူးကွ"

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

ရေမြင်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြင့် ပြန်မေးသည် ။ တောက်တဲ့ က
ဟောဟဲ... ဟောဟဲဖြစ်နေသည့် သူ့အသက်ရှူသံကို မနည်းမှန်အောင်
ထိန်းရင်း...

"ဒီကောင်... ဒီကောင် အသက်အန္တရာယ်တောင် ရှိနိုင်တယ်ကွ"

"ဟာ... ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပဲ။ ဟေ့ကောင် ငှက်ခါး... ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်
ပုံကြမလဲ"

ရေမြင်းက ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရာမှ ငှက်ခါးဘက်သို့
လှည့်၍ ပြူးတူးပြတ် မေး၏။

ငှက်ခါးက မှုန်ကုပ်ကုပ်လုပ်ရင်း တောက်တဲ့ ကို စိုက်ကြည့်နေသည်
။ ဘာမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မလုပ်ပါဘဲနှင့် မိုးလားကဲလား ပြောတတ်
သော တောက်တဲ့ ၏ အကျင့်ကို သိထားသောကြောင့် သူ သိပ်မယုံ။ ငှက်
ခါးက...

"ဟေ့ကောင် တောက်တဲ့ ။ ကြက်ဖကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ။
ရှင်းရှင်းပြောစမ်း"

သေသေချာချာ မေးလိုက်သောအခါ တောက်တဲ့ က ချက်ချင်းမဖြေ။
ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်နေသည် ။ ပြီးမှ ...

"ဒီကောင်... အင်း... သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေနိုင်တယ်ကွ"

ဟု စကားကို ဝေ့လည်လည် ဖြေသည် ။ မျက်လုံးများကလည်း ငှက်

ခါးကို တည့်တည့်မကြည့်မိအောင် ရှောင်ရင်း သူ့နှာခေါင်းထဲမှ နှပ်ချေး ဖတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ကလော်ထုတ်နေ၏။

ငှက်ခါးက လေသံမာမာဖြင့်...

"ဟေ့ကောင် တောက်တဲ့ ၊ မင်း နှပ်ချေးတွေကို ကလော်ထုတ်မနေနဲ့ ကွာ။ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြော။ အခု ကြက်ဖကြီး ဘယ်မှာ လဲ။ ဘာလုပ်နေ သလဲ။ ဘာဖြစ်နေသလဲ"

တောက်တဲ့ က နှပ်ချေးကလော်နေသော သူ့လက်ကို ဘောင်းဘီတင် ပါးမှာ သုတ်လိုက်သည် ။ နောက်... အနည်းငယ် စဉ်းစားသလို လုပ်ရင်း ...

"ကြက်ဖကြီး တော်တော်ထောနေတယ်ကွ။ ဒီကောင် ပိုက်ဆံဘယ် ကရသလဲ မသိဘူး။ တော်တော်တော့ များ တာသေချာတယ်။ အရက်ကို လည်း နင်းကန်ပြီး သောက်ထားလိုက်တာကွာ... လူမှန်းသူမှန်း မသိ အောင်ကို မူးနေတာကွ။ ဒါနဲ့ လည်း မရပ်သေးဘူး။ ဒီကောင့်လက်ထဲမှာ ရမ်ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ကိုင်ထားသေးတယ်..."

"ဘာ... ကြက်ဖကြီးဆီမှာ အရက်တစ်လုံး ရှိနေတယ်.... ဟုတ်လား"

ရေမြင်း၏ အငမ်းမရလေသံက ဝက်တစ်ကောင် အစာတောင်းသည့် အသံမျိုး စီခနဲ ထွက်လာ၏။ တောက်တဲ့ က...

"အေး... မင်း စဉ်းစားကြည့်လေ ရေမြင်း။ ငါတို့ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက် အရက်အမူးလွန်နေတယ်။ ဒါနဲ့ တောင် မရပ်သေးဘဲ ဆက်ပြီး သောက်နေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို ထိခိုက်လာမယ် မဟု တ်လား။ အဲ.. ဒါပေမဲ့ ငါတို့ က သူငယ်ချင်းကောင်းပီပီသသနဲ့ သူ့လက် ထဲက ပုလင်းကို ဝိုင်းပြီး မျှသောက်ပေးမယ် ဆိုရင်တော့ သူ့ကျန်းမာရေး

အတွက် ကာကွယ်ပေးရာ ရောက်တာပေါ့ကွာ..."

ရေမြင်း၏ မျက်လုံးသေးသေးလေးနှစ်လုံးက ပုတီးစေ့ကလေးများ
လို အရောင်တလက်လက် တောက်ပြောင် လာပြီး...

"ဟာ... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ငါတို့ အရမ်းချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းအတွက်
သူ့လက်ထဲက ပုလင်းကို အမြန်ဆုံးတားဆီးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဟုတ်တ
ယ် မဟုတ်လား ငှက်ခါး..."

သူတို့ အားလုံးသည် ကြက်ဖကြီး၏ ကျန်းမာရေးအတွက်
ချက်ချင်းကြီး ကောက်ခါငင်ခါဆိုသလို စိုးရိမ်ပစ်လိုက်ကြသည် ။

ငှက်ခါးက သဲများ ပေကျံနေသော သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်
ခါရင်း...

"အေး... ငါတို့ ကြက်ဖကြီးကို သွားရှာကြရအောင်..."

ငှက်ခါး၏ ထိုအချက်ပေးသံကို သူတို့ အားတက်သရော စောင့်မျှော်
နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

*

(၂)

ကြက်ဖကြီး လမ်းလျှောက်နေပုံမှာ လေပြင်းအတိုက်ခံရသဖြင့် ယိမ်းထိုးနေသော ဝါးပင်တစ်ပင်နှင့် တူနေလေသည်။ ။

သူ မူးနေသော်လည်း အသိစိတ်က လုံးလုံးလျားလျား မလွတ်သေး။ လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ရှိသေးသည်။ ။

နောက်ပြီး သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ကျန်နေသော ပိုက်ဆံတစ်ရှာနှစ်ဆယ်နှင့် အကြွေတချို့ကလည်း မကြာခဏ ဖိစမ်းကြည့်သေးသည်။ ။

ဒါတွေကို သူ အလကားရလာသည် မဟုတ်။ (တစ်ခါတစ်ရံ မလွဲသာမရှောင်သာလွန်းမှ သာ အသုံးပြုလေ့ရှိသော) သူ၏ ဉာဏစွမ်းရည်၊ ကာယစွမ်းရည်တို့ ကို ရက်ရက်ရောရော အားထုတ်ပြီး ရယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီနေ့ သူလုပ်ခဲ့သမျှကို ပြန်တွေးရင်း အရက်မူးနေသည့် ကြက်ဖကြီး၏ မျက်နှာသည် ပြုံးဖြဖြဖြစ် လာလေသည်။ ။

*

မနက်က ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် စိတ်ညစ်နေသော ကြက်ဖကြီးသည် ရွာထဲမှ ငါးဒိုင်အနီးတွင် သွားထိုင်ရင်း အလုပ်သမလေးတွေ ငါးရွေးနေကြပုံကို ဂူငူငေါင်ငေါင်ဖြင့် ကြည့်နေငေးနေသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ သနားတ

တံသော အလုပ်သမကလေး တစ်ယောက်တလေက ရောင်း၍ မရနိုင်သော ငါးပိန်၊ ငါးဖျင်းကလေးများ ပေးတတ်ကမ်းတတ်သည် ကို သူ့အတွေးအကြံအရ သိထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ငါးဒိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ချို၏ ခင်ပွန်း ဦးစိန်ထွန်းက လက်ထဲတွင် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကိုင်လျက် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည် ကို မြင်ရ၏။ ဦးစိန်ထွန်း၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောချင်ဆိုချင် ဖြစ်နေပုံရသည် ။

လျှောက်လာရင်းနှင့် လည်း သူ့လက်ထဲမှ ပုလင်းငယ်လေးကို မကြာခဏ ထောင်၍ ကြည့်သေး၏။ ထိုပုလင်းမှာ သူ့ဇနီးဒေါ်ချို၏ ဆီးပုလင်းဖြစ်သည် ။

သူတို့ လင်မယားသည် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါးအထိ ကလေးမရ။ နတ်မေး။ ဗေဒင်မေး၊ ယတြာချေ၊ သားဆုပန် စသဖြင့် မျိုးစုံလုပ်ကြည့်ပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ဘာမှ အကြောင်းမထူး။ ဆရာဝန်နှင့် ပြကြည့်တော့လည်း "လင်ရောမယားပါ ချွတ်ယွင်းချက်မရှိ" ဟူသည့် အဖြေကြောင့် သူတို့ အတွက် မျှော်လင့်ရုံမှ တစ်ပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။

နောက်... ကြာလာတော့လည်း စိတ်ပင် လျှော့ချင်သလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ကြသည် ။ ထူးထူးခြားခြား လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်ခန့်ကမှ ဒေါ်ချိုတစ်ယောက် မနက်စောစောစီးစီး ပျို့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်၏။

"ဓာတ်ရှင် (ရုပ်ရှင်) တွေထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ... အင်း... ဟုတ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့ ..."

ဟု ဦးစိန်ထွန်းက သူလိုချင်သည့် ဘက် ဆွဲပြီးတွေးသည် ။ မြို့ပေါ်ရှိ

ဆရာဝန်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်သောအခါ ဆီးစစ်ရမည်ဟု ပြောပြီး ပုလင်းလေးတစ်လုံး ပေးလိုက်၏။

မနက်လေးနာရီလောက်ကတည်းက ဇနီးဖြစ်သူကို အတင်းနှိုးပြီး ဆီးသွားခိုင်းသည် ။ ကောင်းကင်တွင် အလင်းရောင် မလာသေးခင် ဦးစိန်ထွန်းက အဝတ်အစားလဲပြီး အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါ်ချိုက...

"တော်က ဘယ်သွားမှာ မို့လို့ စောစောစီးစီး အဝတ်အစားတွေ လဲထားရတာတုန်း"

"ငါး၊ ပုဇွန်ပို့တဲ့ ကားတွေနဲ့ မြို့ကို လိုက်သွားမယ်လေကွာ...။ ဆီးစစ်ဖို့ ဒီပုလင်းကို ဆေးခန်းပို့ရမယ်"

"တော့ ဆေးခန်းက မနက်လေးနာရီကြီး ဖွင့်လို့ လား"

ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့မှ ဦးစိန်ထွန်းက ဟုတ်သားပဲဟု သတိရသည် ။ သို့သော်... စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ပြန်အိပ်၍ မရတော့။ ဦးစိန်ထွန်းက ပိုဆိုး၏။ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ဝင်လျှင်လည်း ဆီးနမူနာ ထည့်ထားသောပုလင်းကိုကိုင်၍ ဝင်သွားသည် ။ အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်ထွက်လာလျှင်လည်း ထိုပုလင်းကိုကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာသည် ။

ဘာလုပ်တာမှန်းလည်း သူ့ကိုယ်သူမသိ။ မည်သည့် နေရာသို့သွားသွား ထိုဆီးနမူနာ ထည့်ထားသော ပုလင်းကို လက်က တကိုင်ကိုင် ဖြစ်နေ၏။ မနက် ရှစ်နာရီထိုးသောအခါ သူ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့။

"ငါ မြို့တက်လိုက်ဦးမယ်ကွာ..."

ဟု စကားကို ခပ်တိုတို ပြောပစ်ခဲ့ပြီး ဆီးပုလင်းကို လက်မှ ကိုင်ကာ

အိမ်မှ ထွက်သည်။ ။

ဦးစိန်ထွန်းစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း ရိုးတိုးရွာတ ဖြစ်နေ၏။
ဒီအကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြောပြချင်စိတ်ဖြင့် လျှာယားနေသ
ည်။ ။

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ မှ သူငါးခိုင်နှင့် မနီးမဝေးမှာ
ငေါင်တောင်တောင်ဖြင့် ထိုင်နေသော ကြက်ဖကြီးကို တွေ့လိုက်ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ။

"ဟေ့... ကြက်ဖကြီး"

ကြက်ဖကြီးက မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ။ ပေကပ်ကပ် မ
ထုံတက်တေးနိုင်သော ပျင်းရိလေးကန်မှုဖြင့် တုံ့ပြန်၏။ ဘာမှ မပြော။

ဦးစိန်ထွန်းက နှုတ်ဆက်မိသည် ကို နောင်တရသလိုလို ဖြစ်သွား၏
။ အစကတည်းကလည်း ကြက်ဖကြီးတို့ အုပ်စုကို သူ သိပ်စကားပြော
အရောဝင်လေ့မရှိ။

"ဒီကောင်တွေဟာ လူရှုပ်တွေ" ဟု ဦးစိန်ထွန်းပါးစပ်က အမြဲရေရွ
တ်ညည်းတွား အပြစ်တင်လေ့ရှိသည်။ ။ သူတို့ လေးယောက်ကြောင့် လ
ည်း ဦးစိန်ထွန်း ဒုက္ခရောက်ရပေါင်း များ လှပြီ။

တစ်ရွာလုံးကလည်း ငှက်ခါး၊ ရေမြင်း၊ တောက်တဲ့ နှင့် ကြက်ဖကြီး
တို့ လေးယောက်ကို ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်၏။ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ကလေး
ကချေတွေဟု လည်း သိပ်အထင်မသေးရဲ။ လူရာသွင်းပြီး ဆက်ဆံရ
လောက်အောင်လည်း စိတ်မချရ (မထင်မှတ်သောအချိန်တွင် မထင်မှတ်
သော ထောင့်တစ်ထောင့်ထောင့်ကထပြီး ဒုက္ခပေးတတ်သောကြောင့် ဖြ
စ်သည်။ ။)

"ဟေ့ကောင် ကြက်ဖကြီး..."

ဦးစိန်ထွန်းက ထပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ။ အခုမှ တော့ မထူးတော့ပြီ။ သူ ပါးစပ်ထဲမှ ပြောချင်စိတ်ကလည်း ဥလက်စ ဘဲဥလို အပြင်ကိုထွက်ကျဖို့ တဲတဲကလေးသာ လိုတော့သည်။ ။ အရမ်းပြောချင်လှပြီ။

နောက်ပြီး မြို့ကိုသွားလျှင်လည်း အဖော်လေး ဘာလေး ခေါ်သွားချင်သေးသည်။ ။ ဒီလို ငါးဖမ်းရာသီမျိုး၌ တစ်ရွာလုံးတွင် အားအားယားယား ရှိသူကလည်း တခြားရွေးချယ်စရာမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဦးစိန်ထွန်းသည် ပြုံးဖြဖြ စပ်ပြီးပြီး ဖြစ်လက်စ မျက်နှာနှင့် ပင် ကြက်ဖကြီးဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ။

ကြက်ဖကြီးကလည်း "ဒီငနဲကြီး ဘာဖြစ်လို့ အူမြူးနေတာပါလိမ့်" ဟု ရှိစုမဲ့စု အသိဉာဏ်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး စဉ်းစားအဖြေရှာကြည့်သည်။ ။ မရ။ ထို့ကြောင့် သူက ဦးစိန်ထွန်းကို...

"ဦးလေး... ပြုံးလှချည်လားဗျ"

"ဟဲ.. ဟဲ.. ငါ ဘာဖြစ်လို့ ပြုံးနေတာလဲဆိုတာ မင်းသိလား"

"ဗျာ... အဲ... ဟိုဒင်း..."

"ဟဲဟဲ... ဟဲဟဲ... ဟီးဟီး"

"ဪ... သိပြီ သိပြီ။ ဦးလေးပြုံးနေတာ လက်စသတ်တော့ ရယ်ချင်လို့ ကိုး"

ဦးစိန်ထွန်း နည်းနည်းစိတ်ပျက်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ...

"ဒီလိုကွ... ဟဲဟဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်..."

"ဟာ... အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါဦးလေး။ ကျွန်တော်က လိမ်ပြောတာ

တို့ ၊ ဘာတို့ ဆိုရင် သိပ်အမြင်ကပ်တာ "

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးစိန်ထွန်း တော်တော်စိတ်ပျက်သွားလေပြီ။

"ဟေ့ကောင် ကြက်ဖကြီး။ ငါပြောတာကို ဖြတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်မပြောနဲ့ ကွာ။ ဆုံးအောင်နားထောင်။ မင်းအတွက်လည်း အကျိုးရှိစေရမယ် "

"အကျိုးရှိစေရမယ်" ဟူသော ကတိကြောင့် ကြက်ဖကြီး၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။ ယုတ်စွအဆုံး ဦးစိန်ထွန်းက သူ့ကိုယ်သူ နောင်ပွင့်မည့် ဘုရားအလောင်းပါဟု ပြောလာသည့် တိုင် ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေပေးလိုက်မည်ဟု ကြက်ဖကြီး၏ စိတ်ထဲက ရက်ရက်ရောရော ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဦးစိန်ထွန်းက...

"ဒီလိုကွ... အခု ငါ့မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိသလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်နေတယ်"

ပြောပြီး ကြက်ဖကြီး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ကြက်ဖကြီးဘက်မှ "ဟုတ်လား... ဝမ်းသာစရာပဲ" ဘာညာ အစရှိသော စကားတစ်ခွန်းခွန်း တုံ့ပြန်လိမ့်မည်ဟု ဦးစိန်ထွန်းမျှော်လင့်ထားသည် ။

သို့သော် ကြက်ဖကြီး၏ မျက်နှာက အသေကောင်လို မတုန်မလှုပ်။ ထုံပေပေ မျက်လုံးများ ဖြင့်သာ တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်နေ၏။ ဦးစိန်ထွန်းက အားမလို အားမရ ဖြစ်သွားပြီး...

"ဟင်... မင်းက... ဘာမှ လည်း ပြန်မပြောဘူး"

"ဦးလေးပဲ စကားပြောနေတုန်း ဖြတ်ဖြတ်ပြီး ဝင်မပြောနဲ့ ဆို။ အခု.. ဦးလေးစကားက ဆုံးသွားတာလား"

"ကျွတ်... ပြောရတာ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်တာကွာ...။ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်တသိနဲ့ စကားလေးဘာလေး ထောက်ပေးဦးမှ ပေါ့ကွ။ ဒါမှ ပြောရတဲ့ သူ အားရှိမှာ ပေါ့"

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ဟဲ ဟဲ... ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီးပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေလို့ ။ ဟီး ဟီး။ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ညကျရင် ဦးလေးတို့ အိမ်ရှေ့ လာပြီး "နိုင်ပြီ၊ တို့ မြန်မာနိုင်ပြီ" ဆိုတဲ့ သီချင်း လာဆိုရဦးမယ်"

"ငါ့လခွေးမှ ပဲ။ မင်းသီချင်းက တလွဲကွာ။ နေဦးကွ...။ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်ဆိုတာက ငါ့စိတ်ထင်သက်သက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဒီနေ့မှ ဆီးသွားစစ်ရမယ်။ ဆီးစစ်တဲ့ အဖြေက ကိုယ်ဝန်ရှိတာ သေချာပြီဆိုလို့ ကတော့ကွာ။ ဟဲဟဲ...ဟဲ... ဟီးဟီး... ဟီး"

"ဟဲဟဲ... ဦးလေး... ဟဲဟဲ..."

"ဒီမှာ ကြက်ဖကြီး။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာ သေချာလို့ ကတော့ကွာ... မင်းကို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အပြတ်ပြုစုမယ် သိလား။ စားချင်သလောက်စား၊ သောက်ချင်သလောက် သောက်... ဟဲဟဲ။ ဟုတ်ပြီလား"

ကြက်ဖကြီးက ဦးစိန်ထွန်း၏ လက်ထဲမှ ဆီးနမူနာပုလင်းကို ကြည့်ရင်း အလျင်အမြန် စဉ်းစားတွက်ချက်လိုက်သည် ။ တကယ်ဆိုလျှင် ဒေါ်ချိုက အသက်ငါးဆယ်ပင် ပြည့်လှပြည့်ခင် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ်ဝန်ရှိဖို့ ဆိုသည် မှာ တော်တော်မရေရာသောကိစ္စ ဖြစ်၏။

ဆီးစစ်ပြီးမှ ကိုယ်ဝန်မရှိဘူးဟု သိရလျှင်...

"ဟေ့ကောင် ကြက်ဖကြီး... မင်း ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ပေးမယ် မဟုတ်

လား"

"ဘယ်လဲ ဦးလေး.... မြို့ပေါ်တက်မလို့ လား"

"အေးပေါ့ကွာ။ ဒီဆီးပုလင်းကို သွားစစ်ရမယ်လေ"

"ဟာ... ဒါဆို လိုက်ရမှာ ပေါ့ ဦးလေးရ။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စကို။ အဲ... ဆီးစစ်တဲ့ အဖြေက အိုကေ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် မမေ့နဲ့ နော်။ ဟဲ... ဟဲ"

ဦးစိန်ထွန်းက နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ဇီးထုပ်တံဆိပ်ပေါ်မှ အပေါစား ဗီဒီယိုမင်းသားတစ်ယောက်၏ အက်တင်မျိုးဖြင့် တစ်ဝက်မပြည့်တပြည့် ပြုံးလိုက်ရင်း...

"ငါ့ကတိကို စိတ်ချစမ်းပါကွာ။ အရှေ့တောင်အာရှ၊ အာဖရိကနဲ့ လက်တင်အမေရိကတစ်လွှားမှာ ငါဟာ ကတိအတည်ဆုံးကောင်ပါ"

ကြက်ဖကြီးက ထိုင်နေရာမှ သွက်လက်စွာ ခုန်၍ ထလိုက်ပြီး...

"ပေး... ပေး။ အဲဒီဆီးပုလင်း ကျွန်တော့်ကိုပေး ဦးလေး။ ကျွန်တော် ကိုင်ခဲ့မယ်"

"ဟာ... ဟေ့ကောင် ဖြစ်ပါ့မလား။ မတော်တဆ ကျကွဲနေမှ ဖြင့်..."

"စိတ်ချစမ်းပါ ဦးလေးရာ...။ ကျွန်တော့်အဘွားကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တုန်းက အရိုးအိုးကို ကိုင်သလိုမျိုး သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ကိုင်ခဲ့ပါမယ်။ ဦးလေးသာ ရှေ့ကသွားပါ"

လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ယုံလောက်အောင် ပြောသည့် နေရာတွင် ကြက်ဖကြီးသည် ပြိုင်ဘက်မရှိ ထူးချွန်သူ ဖြစ်၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆီးပုလင်းကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ကြက်ဖကြီး အ

မျိုးမျိုး အကြံထုတ်လာခဲ့သည်။ ။ ကားဂိတ်တွင် လူများများ စားစား မရှိလှသေး။ မြို့သို့သွားသည့် လိုင်းကားကလည်း လူပြည့်အောင်တင်ပြီးမှ ထွက်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ အတော်ကြာအောင် စောင့်ရလေ့ရှိ၏။ ကားစောင့်နေကြရင်း ကြက်ဖကြီးက...

"ဦးလေး... ခဏနော်။ ကျွန်တော် ကွမ်းယာ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်"

ကြက်ဖကြီးက လစ်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ ။ ဦးစိန်ထွန်းက ကားဂိတ်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

"ဒီမှာ ပဲ ဝယ် လိုက်လေကွာ...။ မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့ လဲ"

"ဟာ... ဒီဆိုင်က ကွမ်းယာက ထုံးစပ်တာ မကောင်းဘူး ဦးလေးရ။ ဈေးနားက မာမွတ်တို့ ဆိုင်က ကျွန်တော် စားနေကျ"

ဝိုးတိုးဝါးတားပြောပြီး ကြက်ဖကြီးက သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တော့သည်။ ။ ဦးစိန်ထွန်း မမြင်နိုင်လောက်သည့် နေရာကို ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့လက်ထဲမှ ဆီးပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်ကာ တစ်စက်မှ မကျန်အောင် သွန်ပစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ပုလင်းလွတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး မာမွတ်၏ ကွမ်းယာဆိုင်သို့ တစ်ချိုးတည်း ပြေးတော့သည်။ ။ ဆိုင်မှာ မာမွတ်၏ မိန်းမလက်ချမီး ရှိနေပါစေဟု လည်း တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းသွားသေး၏။ မာမွတ်၏ မိန်းမ လက်ချမီးက ကိုယ်ဝန်ရှစ်လရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကံအားလျော်စွာပင် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ လက်ချမီး ထိုင်နေသည် နှင့် အခန့်သင့် တည့်တည့်တိုး၏။ ကြက်ဖကြီးက..

"ဟဲ့ လက်ချမီး... နင် ရှူရှူးမပေါက်ချင်ဘူးလားဟင်..."

လက်ချမီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ နောက် သံကုန်ဟစ်လိုက်ပြီး...

"ဘာပြောတယ် အကောင်စုတ်... ဟင်... ငါ့ကို နင် နောက်စရာများ မှတ်နေသလားဟဲ့"

" မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ။ ငါ အတည်ပြောတာပါဟာ... တကယ်အ ရေးကြီးလို့ ပါ"

ကြက်ဖကြီး၏ လေသံနှင့် မျက်နှာအမူအယာက တကယ်ပင် သေ ရေးရှင်ရေးကိစ္စတစ်ခုကို အပူတပြင်း လုပ်နေရပုံမျိုး ပေါ်နေသောကြော င် လက်ချမီး နည်းနည်းတော့ တွေဝေသွား၏။ ကြက်ဖကြီးက....

"လုပ်ပါဟာ... လက်ချမီးရာ။ နင့်ရှူးရှူးဟာ ငါ့ရဲ့ ဘဝ၊ ငါ့ရဲ့ အနာဂ တ်၊ ငါ့ကံကြမ္မာရဲ့ မီးရှူးတန်ဆောင်ပါ"

လက်ချမီးဟာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ခေါင်းကို ကုတ်သည် ။ ကြက်ဖကြီးကတော့ အသက်ပင်မရှူအားပဲ တရစပ် ဆက်ပြောနေသည် ။

"ငါ့ကို ကူညီတဲ့ အနေနဲ့ ဟောဒီ ပုလင်းထဲကို နည်းနည်းလောက် ပေါက်ထည့်ပေးပါဟာ... နော်။ ဘာခက်လို့ လဲ။ တကယ်ဆို... ဒါဟာ နင့် ဗိုက်ထဲက နင်ပိုင်တဲ့ ရှူးရှူးပဲ။ နင် တကယ် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ညှစ်လိုက် ရင် ထွက်လာမှာ ပေါ့။ လုပ်ပါဟာ... တစ်စက်နှစ်စက်ဖြစ်ဖြစ် ထွက်သ လောက်လေး ညှစ်ချပေးစမ်းပါ"

ကြက်ဖကြီးက အပြောကောင်း၍ လား၊ သို့မဟုတ် ခေါင်းတခါခါ လ က်တခါခါနှင့် ပြောနေသော သူ့အမူအယာကို မျက်စိနောက်၍ လား မပြောတတ်။ လက်ချမီးက ကြက်ဖကြီးလက်ထဲမှ ပုလင်းလွှတ်ကိုယူပြီး ဈေးအိမ်သာထဲသို့ ဝင်သွားသည် ။

ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက် လာပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင်ဖြင့်
'ရော့' ဟု ဆိုကာ ကြက်ဖကြီးလက်ထဲသို့ ဆီးပုလင်းကို ပြန်ထည့်ပေးလို
က်၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြက်ဖကြီးကတော့
စိတ်အေးသွားရပြီဖြစ်သောကြောင့် ပြုံးနေ၏။

ကိုယ်ဝန်ရှစ်လရှိနေသော လက်ချမီးဆီမှ ဆီးကိုယူပြီး
စစ်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် "ကိုယ်ဝန်ရှိသည် " ဟူသော အဖြေရဖို့ ရန် ရာခို
ငနှုန်းပြည့် သေချာသွားပြီဖြစ်သည် ။

"တကယ်တော့ ငါဟာ အလုပ်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သေချာစိတ်ချ
ရအောင် အကွက်ကျကျလုပ်တတ်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယော
က်ပါလား..." ဟု ကြက်ဖကြီးကတွေးရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပီတိဖြစ်နေ၏။

*

ထို့နောက်တွင် ကား အရာရာသည် ကြက်ဖကြီး၏ စနစ်တကျ စီမံမှု
အတိုင်း အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်လာခဲ့တော့သည် ။

ဆရာဝန်က ဆီးနမူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး "ကိုယ်ဝန်ရှိသည် " ဟူသောအဖြေကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဦးစိန်ထွန်းက အတိုင်းမသိ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခမောင်းခတ်၏။ ကြက်ဖကြီးအတွက် မနက်စာနှင့် ညစာ ဖူလုံသွား၏။

လမ်းခွဲခါနီးတွင် ဦးစိန်ထွန်းက ကြက်ဖကြီးကို အရက်ဝအောင် တိုက်လိုက်သည့် အပြင် နောက်ထပ် အရက်တစ်လုံးနှင့် ပိုက်ဆံနှစ်ရာပါ ချီးမြှင့်လိုက်သေးသည် ။

*

ကြက်ဖကြီးကတော့ ဆက်လျှောက်သည် ။ လျှောက်သည် ။ လျှောက်သည် .

သူ လျှောက်ရင်း သောင်ပြင်ဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။

"ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်"

ချားရဟတ်ကဲ့သို့ မူးနေသော သူ့ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးလိုက်သည် ။

"ငါ... ရွာထဲဝင်တဲ့ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာတာ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သောင်ပြင်ကို ပြန်ရောက်နေတာပါလိမ့်။ ကမ္ဘာမြေကြီး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ"

ကမ္ဘာမြေကြီး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဟူသော အဖြေကို သူ့ဦးနှောက်က စဉ်းစား၍ မပြီးဆုံးသေးခင်မှာ ပင် သောင်ပြင်ပေါ်သို့ သူ မှောက်လျက်လဲ ကျပြီး တခေါခေါ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည် ။

*